

PERE MARTORELL VALLESPÍR

EL DARRER RACÓ DEL MÓN

EDICIONS DOCUMENTA BALEAR

2023

Una nit, poc després de la nostra ruptura, me'ls vaig topar a la discoteca Studio 54, a un concert de Siouxsie and the Banshees, una famosa banda britànica pionera en la música *postpunk*. La veritat és que no sé què hi fotia jo allà, els meus gustos musicals sempre han transitat per altres camins, ben segur, força allunyats de la música *punk*. El més probable és que algú m'hagués convidat a acompanyar-lo i jo hagués accedit a fer-ho. Qualsevol cosa abans d'estar-me a casa on, sobretot a la nit, m'assetjaven els bons records dels anys que havia viscut a aquell pis amb la Mariona. No sé per què, però els bons moments del passat s'intensifiquen mentre que els dolents semblen difuminar-se, com la tinta dels tiquets del supermercat que el temps s'en-carrega d'esvaïr, fins a convertir-los en un inútil tros de paper en blanc. Em mirava tota aquella multitud esblanqueïda, vestida de negre de cap a peus i em sentia completament fora de lloc. La qüestió és que l'atzar va voler que la Mariona i jo ens topéssim a la sortida dels lavabos. Tot i el meu estat d'embriaguesa (em vaig passar tot el concert a una de les barres laterals del segon pis), tot d'una vaig adonar-me que ella també havia begut. A continuació, entrà en escena un mulat ben cossat que portava una boina una mica de gairell i unes ulleres de sol rodones, amb vidres de mirall. El mulat la va agafar per darrere, per la cintura, i la va besar de manera força teatral. La Mariona me'l va presentar, però, entre l'alt volum de la música distorsionada de la banda, els cubates i, sobretot, l'estat de xoc que m'havia provocat veure-la tan desimbolta i feliç amb aquell

individu; tot plegat, va fer que no em quedés amb el seu nom. No vaig reaccionar: em vaig quedar paralizat. Sols recordo que em va dir que tocava el saxo. La Mariona, abans de desaparèixer per a sempre entre aquella multitud de zombis, va etzibar-me que no suportava els meus aires de superioritat:

–Ets un director de merda! –proclamà als quatre vents.

Que em deixés per un músic de jazz va doldre'm, però dient-me «director de merda» va aconseguir esdernegar-me per complet. Aquella nit vaig beure fins a perdre el sentit. Ja havia sortit el sol quan una parella de Mossos em trobaren dormint sobre la voravia d'un carreró adjacent a l'avinguda del Paral·lel, entre dos contenidors de fems, entre orins i vòmits. Els agents em demanaren que m'identifiqués, però m'havien robat la cartera. Tanta sort que tingueren compassió de mi i m'acompanyaren a casa amb el cotxe patrulla. Vaig pujar les escales de grapes i en arribar al dormitori em vaig deixar caure sobre el llit, sense treure'm la roba, ni les sabates, com si m'haguessin disparat per l'esquena, i vaig dormir la mona el que restava de dia.

L'endemà, amb la inestimable ajuda de l'Aspirina i l'Alka-Seltzer, vaig anar a denunciar el robatori de la cartera. Al costat de la comissaria hi havia un *fotomaton* i vaig aprofitar per fer-me les fotografies pel DNI i el carnet de conduir. Aquelles fotografies foren, segur, les més patètiques de la meva vida. Aquell rostre era el d'un cadàver, un jonqui o la del guitarrista del concert de la nit anterior. Tanta sort que finalment no les vaig

haver de fer servir, em telefonaren d'Objectes Trobats, de l'Ajuntament, per comunicar-me que tenien la meua cartera. Vaig recuperar la documentació, però no els diners (per sort, llavors no feia servir targetes de crèdit). Un cop al carrer, el tacte de la gastada cartera de xagrí que un dia havia pertanyut a l'avi Eduard em va resultar reconfortant. A més, el fet d'haver-la recuperada, em va semblar un bon presagi, un senyal, cosa que es confirmà l'endemà, amb la visita de Guiscafrè.

Tot d'una em vaig engrescar en el projecte de *Hamlet*. Per fi podria demostrar la meua vàlua, sobretot, a la Mariona i el seu trompetista –acabo de recordar que aquell paio no era saxofonista–, que hi havia gent que sabia reconèixer les meves aptituds com a director. La Mariona s'hauria d'empassar les seves paraules. Director de merda? Ja!

Vaig començar a treballar en el projecte del Teatre Principal, dia i nit, fins a conformar la meua particular versió de l'obra de Shakespeare, tal com m'havia demanat Guiscafrè, que vaig titular *Hamlet al Tibidabo*, perquè gran part de l'obra transcorria al famós parc d'atraccions de Barcelona. El títol, ara, vist des de la distància, em sembla del tot desafortunat, un estúpid intent de semblar «modern».

Abans de pujar a l'avió que m'havia de traslladar a Mallorca, vaig telefonar els pares des d'una cabina de la plaça de Catalunya. Amb el temps, la nostra relació s'havia normalitzat. Parlava sovint amb la mare; no tant amb el pare, que mai no va acabar de perdonar-me que no hagués estudiat Dret. Els vaig anunciar que

m'havien contractat al Teatre Principal, que a final d'any estrenaria una obra amb la meva companyia i que m'estaria unes setmanes a Palma. S'emocionaren cosa de no dir —el pare també, tot i que va mirar de dissimular-ho—. Els vaig dir que m'allotjaria en un hotel, que no volia destorbar-los la vida amb la meva presència a casa. En realitat, no volia que la convivència acabés amb una altra discussió que, sens dubte, esdevindria irreversible.